

stukken. Zij konden niet tevreden zijn over moeder.

Maar het ergste kwam nog. Op een avond aan tafel zei moeder eensklaps:

„Ik heb me laten inschrijven.”

De meisjes keken haar verstomd aan.

„Ja, voor Engelsche literatuur. Ik heb mijn studie niet afgemaakt vroeger, toen je vader me vroeg; een jaar nadat hij overleden was, wilde ik weer beginnen, maar dat kon toen niet, om jullie... Het huishoudentje hier geeft niet veel werk, en ik heb een zee van tijd over, en... Wat kijken jullie? Is het erg gek?”

„Och,” antwoordde Isabel. „Gek? Gek? Ziet u moeder, als u uw graad niet haalt... het zou een beetje belachelijk zijn en wij zouden er ook...”

Meer zei Isabel niet, want moeder stond op en liep de kamer uit, naar buiten. Op de binnenplaats liep zij tegen iemand aan; door haar tranen zag zij niet, wie het was.

„Hallo Mollie, ga je uit?” vroeg Randolph. „Je zou vanavond 'n cake voor me bakken. Ik heb er op gerekend — Wat? Huil je? Waarom?”

„Ach Willie,” snikte moeder, „ik... de meisjes... ik heb me laten inschrijven voor het komende studiejaar. Engelsche literatuur. Vind je het gek? Eerlijk zeggen, Willie, is het erg gek?”

„Hm,” antwoordde professor Randolph, „hm, Engelsch? 't Is lang geleden voor je, maar eigenlijk ben je nog jong, Mollie. Ik zal je helpen natuurlijk; we zullen er eens rustig over praten. Daar is een bank.”

Zij zaten er heel lang; moeder huilde nog even en de professor troostte en toen ze op stonden hadden ze elkaar ieder één kus gegeven.

„De meisjes,” zei moeder plotseling verschromt. „Je moet het nog niet vertellen.”

„Zooals je wilt,” antwoordde dr. Randolph. „Je studeert en je doet het huishouden voor Helen en Isabel en dan ga je voor mij het huishouden doen hè, voor altijd?”

Moeder liep ijverig college en studeerde hard, maar 's avonds waren er dikwijls veel gasten. Vooral dr. Randolph en dr. Parrant, die economie gaf, kwamen dikwijls; er was altijd een vrolijke stemming, de gasten kwamen graag en genoten van cake

en pudding; maar de meisjes hielden zich afzijdig en waren koel en onverschillig. Moeder leed er onder.

Vacantie en examens naderden, toen Isabel op een middag opgewonden thuis kwam.

„Heb je het gehoord, Helen? Grante vertelde mij vandaag dat moeder een heel goede kans maakt voor het examen, en zij komt waarschijnlijk ook in aanmerking voor de Europa-beurs.”

Helen luisterde er slechts half naar. Zij wist dat Isabel alle krachten had ingespannen om de beurs te verkrijgen en zich veel voorstelde van de reis naar Europa die eraan verbonden was. Het zou haar ongelukkig maken, wanneer zij de beurs niet zou winnen. Maar Helen zelf had ook haar zorgen en verdriet. Het was dr. Parrant. Dr. Parrant die bijna iederen avond kwan, om moeder natuurlijk; hij prees uitbundig haar schoteltjes, had allerlei attenties voor moeder, hielp haar, praatte vertrouwelijk met haar... Helen vond het leven triest en akelig en Isabel treurde over de reis naar Europa, die nu wel een illusie zou blijven.

Zoo leefden moeder en de meisjes koud naast elkaar. Moeder verdeelde haar tijd tusschen de huishouding en de studie. Zij was vrolijk en zong den geheelen dag en zag met ongeduld den dag van het examen tegemoet. Wat een glorie zou het zijn voor haar en Willie. De studie werd bijna een genot. Twintig jaar had zij geleefd voor haar echtgenoot, die een half jaar na hun huwelijk reeds was gestorven, en de meisjes; zij had energiek de zaak gedreven en veel geld verdiend, al haar zorg en liefde gegeven aan Helen en Isabel, en de universiteit vergeten. Maar nu begon het college-leven opnieuw voor haar, o, ernstiger dan toen, maar toch was het mooi. En Willie... Maar dat de meisjes haar niet begrepen! Waarom deden zij zoo koel tegenover haar? Voelden zij niet dat zij nog evenveel van hen hield? Nog enkele weken en zij zouden alles weten. Zoolang moest zij het verdriet over hun onverschilligheid nog dragen. En dan... moeder glimlachte. Het zou heel goed zijn.

Voor de meisjes was de toestand nog grooter kwelling. Moeder was den laatsten

tijd nog liever en hartelijker dan anders... maar de Europa-beurs... en dr. Parrant... Op een Zondagmiddag toen Moeder, zingend, in de keuken bezig was voor het souper, waartoe Willie, dr. Parrant en nog enkelen waren gevraagd, kwam het tot een uitbarsting. Helen en Isabel zaten lusteloos voor het raam van hun slaapkamer.

Isabel stond eensklaps op toen zij moeders zingen hoorde.

„Ik moet het nu weten,” zei ze.

En Helen volgde haar.

„Ik wil het ook weten.”

Moeder schrok een beetje toen zij hen plotseling in de keuken zag. Zou ze het vertellen? De meisjes keken zoo vreemd.

„Ik heb iets gehoord, moeder,” begon Isabel moeilijk.

„Het is nu gauw vacantie en als u... wanneer gaat u naar Europa?”

„Europa?”

„Ja moeder. Europa. U krijgt natuurlijk de beurs, en ik wou graag weten wanneer u op reis gaat; dan kan ik ook mijn plannen voor den zomer maken.”

„Maar ik krijg de beurs niet!” riep moeder uit. „Ik wil de beurs niet hebben en ik ga niet naar Europa! Misschien ga ik wel op reis — als we getrouwd zijn!”

„Zoo,” zei Helen na een lange stilte. „Zoo. Gaat u trouwen, Moeder? Met dr. Parrant natuurlijk?”

Moeder keek op. Waarom trilde Helen's stem zoo? Dr. Parrant... ah! Nu begreep zij. Zij glimlachte, maar tegelijk viel zij in een stoel neer en trachtte tevergeefs haar tranen te bedwingen.

„Och jullie kleine meisjes,” snikte en lachte zij. „Jullie kleine meisjes! Hoe konden jullie denken, dat ik iets zou nemen, iets zou verlangen wat jullie verlangen?”

Voor zij het wisten knielden Helen en Isabel naast haar, en moeder streelde hun haar en kuste hen en deed alles wat zij den laatsten tijd zoozeer had gemist.

„Isabel krijgt de beurs,” vertelde zij; „Willie heeft 't mij al een maand geleden gezegd, maar ik wou het voor je bewaren als een verrassing. En Helen... dr. Parrant kwam niet voor mij, kindje. Hij was alleen maar vriendelijk voor mij, omdat ik jouw moeder ben, en hij kwam zoo dikwijls om jou te zien. Ik moest hem alles van jou vertellen en hij heeft me zelfs gevraagd of je een goed huisvrouwje zou zijn en of ik je alles wilde leren, koken en cake bakken en zoo. Hij zal 't je wel heel gauw zelf vragen. En Willie... We zullen allemaal heel gelukkig zijn.”

Op dat oogenblik ging de bel.

„Hier, gauw,” zei moeder en gaf Helen haar groote keukenschort. „Ik denk dat het dr. Parrant is en Willie, ik bedoel professor Randolph.” Vlug strooide zij nog wat meel en suikerpoeder over Helen's handen. „Ga nu gauw naar de deur.”

De gelukkigste menschen van heel het college waren dien middag in de kamers van Helen en Isabel. De overige studenten hoorden een gejuich, dat over de geheele binnenplaats klonk; dat was toen Helen de pudding binnenbracht, waaraan moeder meer dan een uur had gewerkt. Dr. Parrant keek verheerlijkt, toen moeder zei:

„Is het geen kunststuk? Die heeft Helen nu gemaakt! Ze zal het nog veel beter leren,” vervolgde zij, voordat Helen haar kon tegenspreken. „En Isabel gaat dezen zomer de Europeesche kookkunst keuren.”

MASSA'S

